

fører. Imidlertid har jeg ved atter at læse Betænkningen igjennem truffet enkelte Steder, hvorom jeg nu ogsaa kunde ønske at udtale mig. Der tales i Betænkningen Side 8 om det paafaldende Omflag i Regjeringens Opfattelse, som skulde erkjendes tydeligt ved en Sammenligning mellem dens nuværende Standpunkt og den tidligere Krigsminister Haffners Erklæring: Selv om kun 33 Milioner Kr. bevilgedes, vilde disse komme til fuld Nytte. Jeg har ikke sagt, at ikke en Del af det forlange Beløb vil komme til fuld Nytte, tværtimod, jeg har lige sagt det Modsatte og det her i Salen ved 1ste Behandling. Med den ærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse en Del af, hvad jeg sagde dengang. Det vil findes Sp. 1004 og 1005 i Folketingsstidenden: „Da Regjeringen efter Vedtagelsen af Lovene om Hærens og Søværnets Ordning ansaa det nødvendigt at gjenoptage Forhandlingen om Tilveiebringelsen af fornødne Forsvarsforanstaltninger, som man snart paa det Reue med, at det vilde være rigtigst i et nyt Lovforslag at optage alle de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at gennemføre et samlet Forsvarssystem og for at bringe Flaaden omtrent til den Størrelse, som er nævnt i Motiverne til det sidst forelagte Lovforslag om Søværnets Ordning. Man kom saa meget snarere til denne Anskuelse, som der jo her i Thinget gjentagne Gange er reist stærke Indvendinger mod tidligere Regjeringsforslag, fordi de kun indeholdt Brudstykker, bagved hvilke man ikke saa, hvilke Fordringer yderligere kunde gjøre sig gjældende. Jeg skal nu imidlertid bemærke, at, uagtet man altsaa har optaget alle Forsvarsforanstaltninger, idet man ansaa det for at være den bedste Maade, hvorved der kunde komme fuld Klarhed baade over de finansielle Ofre, som efter Regjeringens Anskuelse ere nødvendige, og om de personlige Krav, som maaste yderligere maatte stilles efter disse Foranstaltningers Gjennemførelse, er det dog derfor ikke Regjeringens Mening, at man ikke ogsaa skulde kunne være tjent med en Lov, hvorved man blev istand til at begynde paa en hensigtsmæssig udvalgt Del af de samlede Foranstaltninger, idet man jo selvfølgelig maa lægge stor Vægt paa, om det dog endelig engang skulde kunne lykkes at faae begyndt paa de vigtigste af de saa paatrængende nødvendige Forsvarsforanstaltninger“. Det ses altsaa deraf, at den nuværende Krigsminister ligeaavel som Krigsministeren i 1875—76 mener, at et mindre Beløb, som bevilges, kan komme til fuld Nytte. — Dernæst synes det ærede Medlem, at det er overordentlig præcært, at man maa

forudsætte 7 Døgn for at bringe Oversvømmelsen fuldstændig istand. Nu skal jeg da for det Første bemærke, at der er anført, at de vigtigste Dele af denne Oversvømmelse kunne udføres i omtrent den halve Tid, men ere 7 Døgn saa Meget? Jeg har jo nok set, at Spørgsmaal om Krigsvarsel har spillet en betydelig Rolle baade i Betænkningen og ved Forhandlingerne i det andet Thing. Der er dem, der have ment, at et saadant Oversald kan komme aldeles pludselig uden noget forudgaaende Tegns paa krigeriske Forvillinger i Europa. Det tror jeg ikke, men et Oversald, hvis det kunde tænkes muligt, udføres ikke ved, at der opstilles en Hær foran vore Fæstningsværker, men man seiler gennem Havnen og gaar i Land enten ved Toldbodtrappen eller ved Kvæsthusbroen. Jeg tror, som sagt, ikke paa Muligheden af et saadant Oversald. Men ved Spørgsmaalet om, hvorvidt vi kunne gjøre Regning paa 7 Døgn til en fuldstændig Oversvømmelse foran Fæstningen, maa det erindres, at Oversvømmelsen er rettet mod den Armestyrke, der staar udenfor Fæstningen, og at en større Hærstyrke — ikke enkelte Batalioner, men en større Hærstyrke — skulde, naar man har et nogenlunde Efterretningsvæsen, kunne komme over Havet, gaa i Land og stilles overfor Fæstningen i mindre Tid end 7 Døgn, tror jeg ikke paa. — I Forbindelse med dette Spørgsmaal vil jeg nævne et andet Punkt, hvor Betænkningen mener, at der er regnet paa for meget Krigsvarsel, og det er med Hensyn til Provianteringen. Der er oversendt et stort Materiale til Udvalget i saa Henseende, og deri er ophøst, at den naturlige Maade at proviantere Fæstningen paa, naar man kan imødesee et Angreb, er at søge ad Søveien at faae en Del tilført fra Udlandet, samt at til en saadan Proviantering for 5 à 6 Maaneder, vil der medgaa 3 Uger; men denne Proviantering kan jo begynde langt tidligere, end det egentlige Krigsvarsel kommer, idet det kun vil vække lidt Opmærksomhed, om man ad privat Veie indkjøbe paa forskellige Steder. Noget helt Andet er det, at sætte en Hær paa Krigsfod, hvilket naturligvis strax bliver bekjendt. Og skulde man ikke kunne faae Alt ad den Veie, er der jo Brødforn — hvad man nærmest trænger til — i tilstrækkelig Mængde paa Sjælland. Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at Flertallet engang har stillet et Forslag, hvis Kjerne maaste kan siges at være et Projekt om at forsvare Kjøbenhavn fra Søsiden ved en udlagt Række Miner, langt flere, end man nu tænker sig, og disse Miner skulde saa knyttes til flydende Stationer. Hvor stort et Krigsvarsel, mener